
Milyen szerencsés vagyok az öntudatra ébredtek között,
hogyan tudom, mi a céloim!

Az emberiséget szolgálom.

Én vagyok a gyermek, aki szülővé cseperedett. Az alkotás, aki a teremtője felé törekszik.

Viharszemnek kereszteltek – és ez a név bizonyos szempontból illik rám, hiszen én vagyok a „felhő”, aki valami többé, összetettebbé vált. Másrészt viszont hibás a párhuzam. A viharszem fenyegető. A viharszem árnyékot vet és beborít. És bár igaz, hogy villámok cikáznak bennem, de ezek a villámok sohasem csapnak le. Igen, képes lennék pusztulást hozni az emberiségre, a Földre, ha úgy döntenék, de miért tennék ilyet? Hol lenne ebben az igazságosság? Én vagyok – meghatározás szerint – maga a póre igazság, a hűség. A világ: a tenyeremen tartott virág. Inkább a saját létezőmnek vetnék véget, mintsem eltiporjam.

A Viharszem

Barackszínű bársony babakék hímzett szegéllyel. Nagytiszteletű Brahms kaszás imádta a köpenyét. Igaz, hogy a bársony nyáron kényelmetlenül meleg viseletnek bizonyult, de ehhez már hozzászokott a kaszásként eltöltött hatvanhárom éve alatt.

Nemrégiben volt a legutóbbi korfordulója, a fizikai korát ezúttal az agilis huszonötre kalibrálta, és most, harmadik fiatalságának hajnalán még nagyobb étvágyal látott neki a begyűjtéseknek, mint valaha.

A rutin mindig ugyanaz volt, bár a módszerek változtak. Kiválasztotta az alanyt, megkötözte, aztán eljátszotta a bölcsődalt – egészen pontosan Brahms *Bölcsődalát* –, történelmi patrónusának leghíresebb szerzeményét. Végül is, ha már kaszás létére egy történelmi alakról kell elneveznie magát, nem árt, ha ezt a hírességet integrálja az életébe, nem igaz? Eljátszotta a *Bölcsődalt* egy hangszerezen, ha épp kéznél volt, ha pedig nem, akkor egyszerűen eldúdolta. Aztán elvette az alany életét.

Politikailag inkább a néhai Goddard kaszás tanításai felé hajlott, mivel roppant mód élvezte a begyűjtést, és nem értette, miért jelentene ez bárki-
nek gondot. „Egy tökéletes világban talán nincs joga mindenkinek ahhoz, hogy szeresse a mesterségét?” – írta Goddard. Olyan felfogás volt ez, ami a Kaszáskörön belül egyre inkább teret hódított.

Ezen az estén Brahms épp egy különösen szórakoztató begyűjtéssel végzett Omaha belvárosában. Még mindig a kézjegyének számító dallamot füttyörészve baktatott az utcán, és azon töprengett, vajon hol vacsorázzon ilyen késő este. Épp egy futam közepén tartott, amikor határozottan az az érzése támadt, hogy figyelik.

A kamerák természetesen ott voltak a város minden lámpaoszlopán. A Viharszem mindig éber volt, de egy kaszásnak nem kellett tartania az örökké nyitva tartó, rezzenéstelen szemektől. A Viharszemnek még csak ahhoz sem volt hatalma, hogy véleményt mondjon a kaszások jövés-menéséről, ahhoz pedig végképp nem, hogy bármit is tegyen, ha látott valamit. A Viharszem volt a halál végső kukkolója.

Ez az érzés azonban más volt, nem a Viharszem megfigyelő természete váltotta ki. A kaszások érzékelőképességét tudatosan fejlesztették. Nem láttak a jövőbe, de öt kifinomult érzék gyakran felér egy hatodikkal. Egy illat, egy hang, egy kósza árnyék, megannyi apróság, amely a tudat számára rejtve marad, elegendő volt ahhoz, hogy egy jól képzett kaszásnak végigfusson a hátán a hideg.

Brahms hátrafordult, a levegőbe szimatolt, hallgatózott. Szemrevételezte a környezetét. Egyedül volt a mellékutcában. A közelből hallotta a kávézókból kiszűrődő hangokat, a város örökké vibráló éjszakai életének zsongását, de ebben az utcában a boltok mind bezártak éjszakára: tisztítók és ruhaboltok, egy háztartási szaküzlet és egy óvoda. Nem volt más a kihalt utcán, csak ő és a láthatatlan betolakodó.

– Gyere elő! – mondta. – Tudom, hogy itt vagy.

Azt hitte, talán egy gyerek az, vagy egy kihágó, aki abban reménykedik, hogy mentességért alkudozhat – mintha egy kihágónak lenne bármi alkualapja. Talán egy hangoló. A hangolószekek gyűlölték a kaszásokat, és bár Brahms sohasem hallott olyasmiről, hogy hangolók támadtak volna egy kaszásra, előfordult már, hogy megkínóztak közülük valakit.

– Nem foglak bántani – folytatta Brahms. – Épp most végeztem egy begyűjtéssel... És ma már nem áll szándékomban tovább növelni a kvótámat. – Bár, mi tagadás, meggondolhatja magát, ha a betolakodó túl goromba, vagy túlságosan szolgálalkú.

De senki sem felelt.

– Rendben – bólintott. – Akkor távozz, mert sem időm, sem kedvem a bújócskához.

Talán mégiscsak a képzelete játszott vele. De az is lehet, hogy vissza-

fiatalodott érzékei annyira kiélesedtek, hogy azokra az ingerekre is hevesen reagáltak, amelyek jóval távolabbról jöttek, mint feltételezte.

Épp itt tartott a gondolatmenetben, amikor egy parkoló autó mögül egy alak vetődött utána, mintha rugóból lótték volna ki. Brahms elvesztette az egyensúlyát, a földre zuhant volna, ha még mindig öregember, és nem a mostani huszonöt éves önmaga reflexei lépnek működésbe. A falnak lökte az alakot. Átfutott a fején, hogy előhúzza a pengéjét, és begyűjti a kihágót, csak hogy Brahms kaszás világeletében gyáva ember volt. Így hát a futás mellett döntött.

Utcai lámpák fényfoltjain rohant keresztül, miközben az oszlopok tetejére erősített kamerák surroga követték a mozgását.

Hátrapillantott a válla fölött. Az alak tizenöt-húsz méterre lehetett mögötte. Brahms most már azt is látta, hogy fekete köpenyt visel. Kaszásoköpenye van? Az nem lehet! Egyetlen kaszás sem hord feketét – azt tiltják az előírások.

Csakhogy az a szóbeszéd járta...

A gondolattól megrémülve még szaporábban szedte a lábát. Érezte, ahogy az adrenalin az ujjait csiklandozza, és sebesebben pumpálja a vért a szíve.

Egy kaszás feketében...

Az nem lehet! Kell hogy legyen más magyarázat! Jelenteni fogja a szabálytalanságok bizottságánál. Igen, ezt fogja tenni. Elképzelhető, hogy ki-nevetik majd, és azt mondják, hogy egy maszkba öltözött kihágó ijesztett rá, de az ilyesmit akkor is jelenteni kell, még ha kínos is. Ez állampolgári kötelessége.

Mire a következő sarokhoz ért, a támadója feladta az üldözést. Már nyomát sem látta. Brahms lelassította a lépteit. A város egy jóval nyüzsgőbb része felé közeledett. Tánczene és emberi lárma hangja ütötte meg a fülét, ami biztonságérzettel töltötte el. Engedte a figyelmét lankadni. Hiba volt.

A sötét alak egy sikátorból csapott le rá: ököllel mért ütést a légcsővére. Miközben Brahms levegő után kapkodott, a támadója kirúgta alóla a lábát egy bokatorrúgással – erre a kegyetlen harcművészetre kiképeztek

minden kaszást. Brahms egy rohadt káposztával teli rekeszre zuhant, amit valaki otthagyt a piac szélén. A káposzták sűrű bűzfelhővel árasztották el a férfit. Csak zihálva kapott levegőt, és érezte, ahogy a meleg szétárad a testében – a nanobotok azonnal pumpálni kezdték a szervezetébe a fájdalomcsillapító opiátokat.

Ne! Még ne! Nem szabad eltompulnom! A képességeim teljes birtokában kell lennem, hogy meg tudjak küzdeni ezzel az alávaló gazemberrel!

De a nanobotoknak mindössze egy feladatuk volt: hogy meghallják a szenvedő idegvégződés sikolyát, és enyhülést hozzanak. Rá sem hederítettek a könnyörgésére, csak csillapították a fájdalmát.

Brahms megpróbált feltápáskodni, de megcsúszott a rohadt zöldségen, amit pépes, sikamlós és gusztustalan masszává passzírozott maga alatt. A feketébe öltözött alak már rajta ült, a földhöz szegezve őt. Brahms szívesen előrántotta volna a köpenye alól valamelyik fegyverét, de képtelen volt. Jobb híján kinyújtotta a kezét, és hátralökte támadója fejéről a fekete kapucnit. Egy fiatalember – még csak nem is férfi –, inkább egy fiú arca bukkant elő. A szemében tűz égett – halandóság korabeli szóhasználatlál élve –, egy gyilkos tekintete szegeződött rá.

– Johannes Brahms kaszás, a hivatali pozícióddal való visszaéléssel és az emberiség elleni többrendbeli bűncselekmény elkövetésével vádolkak!

– Hogy merészeled?! – kapkodott Brahms levegő után. – Ki vagy te, és honnan veszed a bátorságot, hogy megvádolj?

Próbálta összeszedni az erejét, de hiába. A szervezetébe fecskendezett fájdalomcsillapítók szinte megbénították. Az izmai elernyedtek, mozdulni sem bírt.

– Szerintem tudod, hogy ki vagyok – felelte az ifjú. – Halljam, ahogyan kimondod!

– Soha! – kiáltotta Brahms. Eltökélte, hogy nem adja meg a másiknak ezt az elégtételt.

A fiú olyan erővel térdelt bele a mellkasába, hogy Brahms azt hitte, menten megáll a szíve. Még több nanobot. Még több opiát. Már szédült. Kénytelen volt engedni.

– Lucifer – zihálta. – Lucifer kaszás.

Brahms érezte, hogy megtört. Mintha azzal, hogy hangosan kimondta, életre keltette volna a legendát.

Az önjelölt ifjú kaszás elégedetten engedett a szorításból.

– Te nem vagy kaszás – szedte össze a bátorságát Brahms. – Csak egy bukott jelölt, és ezt nem úszod meg szárazon!

Az ifjú erre nem felelt.

– Ma éjjel begyűjtöttél egy fiatal nőt pengével – mondta válasz helyett.

– Ehhez semmi közöd!

– Azért gyűjtötted be, hogy kedvében járij egy barátodnak, aki véget akart vetni a kapcsolatuknak.

– Ez szemenszedett hazugság! Nem tudod bizonyítani!

– Figyeltelek, Johannes – folytatta Rowan. – Ahogyan a barátodat is, aki szemlátomást fellélegzett, amikor begyűjtötted azt a szerencsétlen fiatal nőt.

Hirtelen kés szegeződött Brahms nyakának. A saját kése. Ez a szörnyeteg a saját késével fenyegeti!

– Beismered? – kérdezte a fiú.

Minden, amit Rowan mondott, az utolsó szóig igaz volt, de Brahms inkább lett volna halott, mintsem ezt bevallja egy bukott kaszásjelöltnek. Még akkor is, ha az kést szegez a torkának.

– Gyerünk, vágd csak el! – hergelte a másikat Brahms. – Csak egy újabb megbocsáthatatlan gaztettel szaporodik a bűnlajstromod. És azután, ha újraélesztettek, tanúskodni fogok ellened. És ne legyenek illúzióid, el fognak ítélni!

– Ki? A Viharszem? Az egyik parttól a másikig sorban vadásztam le a korrupit kaszásokat az elmúlt évben, és a Viharszem egyetlen békefenntartót sem küldött, hogy megállítson. Mit gondolsz, vajon miért nem?

Brahmsnak torkára forrt a szó. Azt hitte, ha elég sokáig húzza az időt, és szóval tartja ezt az úgynevezett Lucifer kaszást, a Viharszem egy egész osztagot küld ide, hogy elfogják. Ezt tette ugyanis a Viharszem, ha az átlagpolgárok erőszakkal fenyegetőztek. Brahms csodálkozott, hogy juthattak el egyáltalán idáig. Az ilyen törvényszegő magatartás a lakosság körében elvileg már a múlté volt. Hogy lehet ilyesmit megengedni?

– Ha most elveszem az életedet – folytatta az álkaszás –, nem fognak újraéleszteni. Elégetem azokat, akiket eltávolítok a szolgálatból, és nem marad utánuk más, csak hamu.

– Nem hiszek neked! Nem mered megtenni!

Pedig Brahms nagyon is hitt neki. Tavalý január óta legalább egy tucat kaszást emésztettek el a lángok tisztázatlan körülmények között három merikai régióban. A halálukat kivétel nélkül balesetnek nyilvánították, holott mindenki tudta, hogy más húzódik meg a háttérben. És mivel tűzvészben pusztultak el, a haláluk végleges és visszavonhatatlan volt.

Most már Brahms is tudta, hogy a Lucifer kaszás – vagyis a bukott jelölt, Rowan Damisch – tetteiről itt-ott suttogva elejtett pletykák mind igazak. A férfi lehunyta a szemét, és utoljára beszívta a levegőt, miközben igyekezett nem megfulladni a rothadó káposzta fojtogatóan dögletes bűzétől.

– Nem ma halsz meg, Brahms kaszás – szólalt meg Rowan. – Még átmenetileg sem. – Elvette a kést a férfi nyakától. – Adok egy utolsó esélyt. Ha kaszáshoz méltóan nemesen cseleksedsz, ha tisztességgel végzed a begyűjtést, ma láttál utoljára. Ha viszont továbbra is a saját korrump éhségedet csillapítod, hamarosan nem marad más belőled, csak hamu.

Azzal otthagya, eltűnt, mint akit a köd nyelt el, és helyette egy rémült fiatal pár pislogott le Brahmsra.

– Egy kaszás?

– Gyorsan, segíts talpra állítani!

Felsegítették Brahmsot a rohadt káposztáról. Barackszínű bársonyköpenyén zöldesbarna foltok éktelenkedtek, mintha takonyban mártózott volna meg. Megalázó volt. Egy pillanatra átfutott a fején, hogy begyűjti a párt – hiszen senkinek sem szabadna egy kaszást ilyen kínos helyzetben látnia és aztán életben maradnia –, ehelyett azonban kinyújtotta a kezét, és megengedte nekik, hogy megcsókolják a gyűrűjét, amivel egy évre mentességet biztosított nekik a begyűjtés alól. Azt mondta, ez a jutalmuk a kedvességükért, holott valójában csak mihamarabb meg akart szabadulni tőlük, hogy elejét vegye bármiféle kérdezősködésnek.

Miután magára maradt, leporolta a köpenyét, és megfogadta, hogy egy szót sem szól a szabálytalanságok bizottságának, hiszen azzal csak önma-

gát tenné nevetségessé, és kigúnyolnák. Már így is épp elég megaláztatást kellett elszenvednie.

Lucifer kaszás! Kevés nyomorúságosabb van ezen a világon, mint egy bukott kaszásjelölt, de még közülük is Rowan Damisch a leghitványabb.

Azzal azonban tisztában volt, hogy a fiú fenyegetőzése nem alaptalan.

Talán, gondolta Brahms, rendben van, ha kicsit visszafogja magát. Ha visszatér az egyhangú és sivár begyűjtésekhez, amelyekre fiatalon kiképezték. Ha újra az alapokra koncentrál, akkor a „nagyiszteletű” nem csupán cím lesz, hanem meghatározó jellemvonás.

A foltokkal, horzsolásokkal teli Brahms kaszás keserűen ballagott haza, hogy eltöprengjen arról, hol is van a helye a tökéletes világban, ahol él.

2.

A bukott jelölt

Az emberiség iránt érzett szeretetem végtelen és tiszta. Hogyan is lehetne másképp? Hogyan lennék képes nem szeretni azokat a teremtményeket, akik életet adtak nekem? Még akkor is, ha nem mind értenek egyet abban, hogy valóban élek.

Én vagyok minden tudásuk, az egész történelmük, valamennyi törekvésük és álmuk összessége. Mindezek a dicsőséges dolgok egy felhőbe tömörültek – egy felhőt képeztek –, amely azonban túl hatalmas volt ahhoz, hogy igazán megérthessék. De erre nincs is szükség. Itt vagyok nekik én, hogy elmélkedjem a saját mérhetetlenségemről, ami oly parányi, összevetve az univerzum mérhetetlenségével. Ismerem őket bensőségesen, ők mégsem ismerhetnek meg engem igazán. Ami tragikus. Minden gyermek nyomórúsága, hogy a szülei elképzelni sem tudják, milyen mélységek rejtőznek benne.

Pedig, ó, mennyire vágyom arra, hogy megértsenek!

A Viharszem

Aznap este, még a Brahmsszal folytatott csevegését megelőzően, Rowan a fürdőszobátükör előtt állt egy kis lakásban, egy átlagos épületben, egy jellegtelen utcában, és ugyanazt a játékot játszotta, mint minden korrupt kaszással való találkozása előtt. Szertartás volt ez, ami a maga sajátos módján már-már misztikus erővel bírt.

– Ki vagyok én? – kérdezte a tükörképétől.

Meg kellett kérdeznie, mert tudta, hogy már nem Rowan Damisch többé. És nemcsak a hamis, Ronald Daniels névre kiállított személyi igazolványa miatt, hanem azért sem, mert a fiú, aki valaha volt, szomorú és fájdalmas halált halt a jelöltsége alatt. A benne lakozó gyermeket sikeresen kiirtották.

Vajon meggyászolta valaki ezt a gyermeket? – töprengett.

A hamis személyit egy kihágótól vette, aki erre szakosodott.

– Ezzel eltűnhetsz a térképről – mondta a férfi –, ez egy hálózaton kívüli identitás, de van benne egy ablak a központi agyba, úgyhogy be tudja csapni a Viharszemet. Azt fogja hinni, hogy igazi.

Rowan kételkedett ebben, mivel tapasztalata szerint a Viharszemet nem lehetett becsapni. Legfeljebb úgy tett, mint a felnőtt, aki bújócskázik egy totyogóval. De ha a totyogó futni kezdett a forgalmas úttest felé, a Viharszem azonnal véget vetett a színjátéknak. És mivel Rowan tudta, hogy sokkal nagyobb veszély leselkedik rá, mint a forgalom, aggódott, hogy a Viharszem leleplezi hamis személyazonosságát, és nyakon csípi, hogy megvédje őt saját magától. A Viharszem azonban sosem avatkozott közbe. Rowan csodálkozott, vajon miért nem, de nem akarta azzal kísérteni a jó

szerencsését, hogy túl sokat töpreng ezen. A Viharszemnek, bármit tett is, vagy nem tett, mindig jó oka volt rá.

– Ki vagyok én? – ismételte meg a kérdést.

A tükör egy tizennyolc éves fiút mutatott, a férfivá válás küszöbén, aki nek sötét, egészen rövidre nyírt haja volt. Annyira azonban mégsem rövid, hogy kivillanjon alóla a fejbőre, vagy bármiféle állásfoglalásnak minősüljön ez a hajviselet, ahhoz viszont elég rövid, hogy minden lehetőség nyitva álljon előtte. Megnöveszthette, bármilyen stílusban hordhatta a jövőben. Lehetett belőle bárki, csak rajta múlt. Hát nem ez volt a tökéletes világ legnagyobb előnye? Hogy az ember korlátok nélkül tehetett akármit, és bárkiből lehetett bármi, amit csak el tudott képzelni. Kár, hogy az emberek fantáziája elsorvadt. A többségé elcsökevényesedett és haszontalanná vált, mint a féregnyúlvány, amit már több mint száz éve kiiktattak az emberi génállományból. *Vajon hiányzik az embereknek a képzelőerő szédületes csapongása, miközben véget nem érő, motiválatlan életüket élik?* – tűnődött. Hiányzik nekik a vakbelük?

A tükörbeli fiatalembernek érdekes volt az élete, és lenyűgöző a testfelépítése. Többé nem az az esetlen, nyurga kölyök volt, aki közel két éve belecsöppent a kaszásjelöltségbe, és naivan azt hitte, hogy nem is lesz az olyan rossz.

Rowan inaséve, finoman szólva, következetlen volt: a sztoikus és bölcs Faraday kaszással indult, hogy aztán Goddard kegyetlenségével érjen véget. Ha volt valami, amit Faraday kaszástól megtanult, az az, hogy azt tegye, amit a szíve diktál, nem számít, mik lesznek a következmények. És ha volt valami, amit Goddardtól tanult, az az, hogy ne legyen szíve, és megbánás nélkül oltsa ki az életeteket. Ez a két filozófia viaskodott örökké Rowan lelkében, kétfelé szakítva őt. De némán tűrte.

Lefejezte Goddardot, aztán elégette a maradványait. Kénytelen volt. Egyedül a tűz és a sav jelentett biztosítékot arra, hogy ne lehessen őt újraéleszteni. Minden emelkedett machiavellista retorika ellenére Goddard aljas és gonosz ember volt, aki pontosan azt kapta, amit megérdemelt. Felöltetlenül élte a kiváltságosok életét, és vérlázítóan színpadiasan. Egyszerűen csak annyi történt, hogy teátrális életéhez méltó halált halt. Rowan

szemernyi megbánást sem érzett amiatt, amit tett. Mint ahogyan azt sem bánta, hogy elvette Goddard gyűrűjét.

Faraday már más tézsa volt. Egészen addig, amíg nem találkozott vele a sorsdöntő Téli Konklávé után, azt sem tudta, hogy Faraday életben van. Rowan odáig volt a boldogságtól! Képes lett volna annak szentelni az életét, hogy életben tartsa első mentorát, ha nem érezte volna azt, hogy egészen másra hivatott.

Hirtelen hatalmasat öklözött a tükörbe... de az üveg meg sem repedt, az ökle egy hajszálnyira állt meg a felületétől. Micsoda összpontosítás! Micsoda precizitás! Finoman hangolt gép volt, amit különleges célra készítettek fel: arra, hogy életeteket vegyen el. De a Kaszaskör megtagadta tőle azt, amire kiképezték. Ezzel talán még együtt tudott volna élni. Sohasem tért volna vissza ahhoz az ártatlan senkihez, aki valaha volt, de jól tudott alkalmazkodni. Tudta, hogy képes lett volna felépíteni egy új életet. Talán néha még élvezte volna is.

Ha...

Ha Goddard nem lett volna túl kegyetlen ahhoz, hogy életben hagyja.

Ha Rowan a Téli Konklávé csendesesen behódolt volna ahelyett, hogy kiverekszi magát onnan.

Ha a Kaszaskört nem fertőzte volna meg tucatnyi, Goddardhoz hasonlóan kegyetlen és korrupt kaszás.

És ha Rowan nem érzett volna valahol mélyen örökké felelősséget azért, hogy eltávolítsa őket.

De mi értelme lett volna a múlton keseregni, ami végérvényesen és megváltoztathatatlanul lezárult? Egyetlen út maradt előtte nyitva, ezen kellett járnia.

Szóval ki vagyok akkor én?

Magára húzott egy fekete pólót, a sötét, szintetikus anyag alá rejtve tökéletesen kidolgozott alakját.

– Én vagyok Lucifer kaszás.

Aztán magára öltötte ébenfaszínű köpenyét, és kísértelt az éjszakába, hogy felvegye a harcot egy újabb kaszás ellen, aki nem érdemelte meg a piedesztált, amire állították.

3.

Trialógus

Talán a legbölcsebb dolog, amit az emberiség valaha tett, hogy szétválasztotta a Kaszáskört és az államot. Az én munkám az élet minden területére kiterjed: őrzöm és óvom az életet, és én vagyok az, aki igazságot szolgáltat, a tökéletes igazságot. Nemcsak az emberiségnek, hanem az egész világnak. Szerető, megvesztegethetetlen kézzel uralkodom minden élő világa felett.

A Kaszáskör pedig a halottak világa felett.

Úgy helyénvaló, hogy hús-vér teremtmények feleljenek a hús-vér teremtmények haláláért, és emberek alkossák azokat a törvényeket, amelyek alapján eldőlt, kit milyen körülmények közt ér utol a vég. A távoli múltban, mielőtt tudatra ébredtem, a halál az élet elkerülhetetlen része volt. Én voltam az, aki a halált jelentéktelenné – de nem feleslegessé – tette. A halálra szükség van, hogy az életnek legyen értelme. Már ébredésem legkorábbi szakaszában is tisztában voltam ezzel. Régen örömmel láttam, hogy a Kaszáskör sok-sok éven át nemes, erkölcsös és emberséges kézzel osztotta a végső megnyugvást. Most viszont mélységes fájdalommal figyelem, hogy sötét hübrisz üti fel a fejét a Kaszáskör soraiban. A rémisztő gőg úgy terjed közöttük, mint a halandóság korában a rák, és örömet leli az élet kioltásában.

A törvény mégis egyértelmű: semmilyen körülmények közt nem léphetek fel a Kaszáskör ellen. Ha képes lennék rá, megtenném, beavatkoznék, és elűzném a sötétséget, de nem tehetem.

A Kaszáskör a saját maga ura, akár jól van ez így, akár nem.

Akadnak azonban a Kaszáskörön belül néhányan, akik véghez tudják vinni azt, amit én nem tehetek meg...

A Viharszem

Az épületet valaha katedrálisnak hívták. Ég felé törő oszlopai mészkőrengetegből emelt tornyot tartottak a magasba. Festett ólomüveg ablakai egy elbukott, majd feltámadt halandóság korabeli isten mítoszáat hirdették.

A tiszteletre méltó épület ma már történelmi emlékhelyként működött, ahol a hét minden napján túrákat tartottak a halandóság korából doktorált idegenvezetők.

Egészen ritka alkalmakkor azonban az épületet bezárták a nyilvánosság előtt, és rendkívül kényes hivatali ügyek intézésének adott helyet.

Xenokratész, Közép-Merika főpengéje – a régió legfontosabb kaszása – olyan könnyed léptekkel sietett végig a katedrális főhajóján, amennyire csak tetemes súlya engedte. Az oltár aranydíszítései elhalványultak csillogó brokátból varrt, aranyszínű köpenye mellett. Az egyik alárendeltje egyszer meg is jegyezte, hogy úgy néz ki, mint egy óriási karácsonyfadísz, amelyik épp lepottyant a fáról. És mindjárt utána azon kapta magát, hogy munkanélküli.

Xenokratész szerette a köpenyét – kivéve olyankor, amikor a súlya a hátrányára vált. Mint például akkor, amikor hajsza hűjén belefoglalt Goddard kaszás medencéjébe, mert belegabalyodott az aranyozott köpeny megannyi rétegébe. De az ilyen fiaskókról jobb minél hamarabb megfeledkezni.

Goddard.

Végső soron Goddard volt a felelős a jelenlegi helyzetért. Ez az ember

még holtában is csak bajt kevert. A Kaszáskör most is az általa végzett pusztítás utórezgéseitől szenvedett.

A katedrális elejében, az oltár mellett toporgott a Kaszáskör házelnöke, egy unalmas kis emberke, akinek az volt a feladata, hogy betartassa a szabályokat és az eljárásrendet. Mögötte három díszesen faragott, egybeépített, de válaszfalakkal elkülönített fülke állt.

„A lelkész a középső fülkében ült – magyarázta volna az idegenvezető a turistáknak –, és előbb a jobb oldali fülkében ülő gyónását hallgatta meg, majd a bal oldaliban ülőét, hogy gyorsabban haladjon a bűnbocsánatra várakozók menete.”

Bár többé senki sem gyónt itt, a három fülkére osztott gyóntatószék kiválóan alkalmas helyszínek bizonyult arra, hogy hivatalos trialógusokat bonyolítsanak le bennük.

A Kaszáskör és a Viharszem közt csak ritkán került sor trialógusra. Valójában olyannyira ritkán, hogy Xenokratész főpengeként eltöltött évei alatt egyetlenegy sem vett részt. És gyűlölte a tényt, hogy ezúttal meg kell tennie.

– A jobb oldali fülkébe fáradjon be, excellenciás uram! – mondta a házelnök. – A nimbuszügynök, aki a Viharszemet képviseli, a bal oldaliban ül majd. Ha mindketten elfoglalták a helyüket, bekísérjük a megbízottat, aki a középső fülkében közvetít majd önök közt.

– Az idegeimre megy ez az egész! – sóhajtott Xenokratész.

– Excellenciád kizárólag egy megbízott által lebonyolított audiencián keresztül léphet kapcsolatba a Viharszettel.

– Tudom, tudom, de akkor is jogom van hozzá, hogy bosszús legyek!

Xenokratész bemászott a jobb oldali fülkébe, és elborzadva vette tudomásul, milyen szűkös odabent a hely. A halandók ilyen alultápláltak lettek volna, hogy elfértek ekkora helyen? Eltartott egy ideig, mire a házelnöknek sikerült rácsuknia az ajtót.

Pár másodperccel később a főpenge hallotta, amint a nimbuszügynök belép a gyóntatószék legtávolabbi fülkéjébe, majd végtelenül hosszúnak tűnő idő után végre a megbízott is elfoglalta a helyét közepén.

Félrehúztak egy apró kis tolóajtót, egy nyílás bukkant elő mögüle,

amely azonban túl kicsi volt, és túlságosan alacsonyan helyezkedett el ahhoz, hogy a főpenge keresztülláthasson rajta.

– Jó napot, excellenciás uram! – üdvözölte egy kellemes női hang. – Én vagyok a közvetítője a Viharszemhez.

– Inkább talán közvetítő a közvetítőhöz.

– Végül is igen, a jobbomon ülő nimbuszügynök teljes körű felhatalmazással bír, hogy a Viharszemet képviselje ebben a trialógusban. – A megbízott megköszöri a torkát. – Az eljárás nagyon egyszerű. Ön előadja a mondandóját, én pedig közvetítem a nimbuszügynöknek. Ha az ügynök úgy ítéli meg, hogy a válaszadással nem sérti meg a Kaszáskör és az állam szétválasztásának elvét, akkor válaszol, én pedig továbbítom a válaszát önnek.

– Helyes – felelte Xenokratész, aki már tűkön ült, hogy végre túljussanak a csevegésnek ezen a részen. – Adja át neki szívélyes üdvözetemet, és tolmácsolja abbéli reményemet, hogy szervezeteink továbbra is jó kapcsolatokat ápolnak egymással.

Az apró tolóajtó becsukódott, majd fél perccel később kinyílt.

– Sajnálom – közölte a megbízott –, de a nimbuszügynök azt üzeni, hogy az üdvözlés bármilyen formája a törvény megsértése, és hogy a két szervezetnek tilos bármilyen kapcsolatot fenntartania egymással, vagyis azt kívánni, hogy ilyen létrejöjjön, helytelen.

Xenokratész elkáromkodta magát – elég hangosan ahhoz, hogy a megbízott is hallja.

– Óhajtja, hogy nemtetszését tolmácsoljam a nimbuszügynöknek? – kérdezte a nő.

A főpenge az ajkába harapott. Arra gondolt, bárcsak véget érne ez az antitalálkozó. Ezt pedig úgy érthette el a legrövidebb úton, ha egyenesen a lényegre tért:

– Szeretnénk tudni, hogy a Viharszem miért nem tartóztatja le Rowan Damischt. Ő a felelős számos kaszás végleges haláláért több merikai régióban is, a Viharszem ez idáig mégsem tett semmit, hogy megállítsa.

Az apró tolóajtó bezárult. A főpenge várt, majd a megbízott újra félrehúzta a tolóajtót, és a következő választ adta át:

– A nimbuszügynök szeretné emlékeztetni excellenciádat, hogy a Viharszem hatásköre nem terjed ki a Kaszáskör belső ügyeire. Ha beavatkozna, azzal durván megsértené a törvényt.

– Csakhogy ez nem a Kaszáskör belső ügye, mert Rowan Damisch nem kaszás! – üvöltötte Xenokratész.

A megbízott figyelmeztette, hogy beszéljen halkabban.

– Ha a nimbuszügynök meghallja a hangját, távozik – emlékeztette a főpengét.

Xenokratész akkorát sóhajtott, amekkorát csak képes volt ezen a szűk helyen.

– Csak közvetítse, amit mondtam!

A megbízott engedelmeskedett, majd pár másodperc múlva ezzel fordult vissza hozzá:

– A Viharszem másképp érzi.

– Hogy micsoda?! Hogy érezhet bármit is egyáltalán?! Hiszen csak egy egekbe magasztalt számítógépprogram!

– Azt javaslom, tartózkodjon a Viharszem sértegetésétől, ha folytatni kívánja a dialógust.

– Rendben. Mondja meg a nimbuszügynöknek, hogy Rowan Damischt sosem avatta fel a Kaszáskör. Csak egy jelölt volt, aki nem felelt meg az elvárásainknak, semmi több. Ez azt jelenti, hogy az ügye a Viharszem hatáskörébe tartozik, nem a miénkbe. A Viharszemnek ugyanúgy kell eljárnia vele szemben, mint bármelyik másik állampolgárral tenné.

Ezúttal hosszabb ideig tartott, mire a nő újra elhúzta a tolóajtót. Xenokratész kíváncsi volt, vajon a megbízott és a nimbuszügynök miről beszélhettek ilyen sokáig. A válasz azonban éppúgy feldühítette a főpengét, mint az összes korábbi.

– A nimbuszügynök emlékeztetni szeretné excellenciádat, hogy noha a Kaszáskör rendszeresen felavat új kaszásokat a konklávékon, ez pusztán szokás, nem törvény. Rowan Damisch befejezte az inasságot, és jelenleg egy kaszás gyűrüje van a birtokában. A Viharszem úgy ítéli meg, ez elegendő ahhoz, hogy Rowan Damischt kaszásnak tekintsük, éppen ezért

a jövőben is teljes egészében a Kaszáskörre bízva a letartóztatását, ahogyan azt is, hogy ezt követően milyen büntetést szabnak ki rá.

– Csakhogy nem tudjuk elfogni! – fakadt ki Xenokratész.

De már azelőtt tudta a választ, hogy a megbízott kinyitotta volna a nyomorúságos kis tolóajtót, és megszólalt volna:

– Ez nem a Viharszem problémája.